

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 601/2020
17.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Мирољуба Томића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Миљине Дорић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 171/18 од 24.12.2018. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 58/19 од 14.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 17.09.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Миљине Дорић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 171/18 од 24.12.2018. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 58/19 од 14.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К 171/18 од 24.12.2018. године окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. Кривичног законика, па је осуђена на новчану казну у износу од 75.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од 60 дана, рачунајући од дана правноснажности пресуде и истовремено је одређено да ће, уколико у остављеном року не плати новчану казну, иста бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 1. Кривичног законика обавезана је окривљена, да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара и да приватном тужиоцу накнади трошкове кривичног поступка у износу од 35.480,00 динара, све у року од 30 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 58/19 од 14.01.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА и првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљене АА, адвокат Милина Дорић због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд затражи списе предмета Основног суда у Зрењанину К 171/18 и Вишег суда у Зрењанину Кж1 58/19 и након савесне оцене изнетих навода усвоји поднети захтев за заштиту законитости и донесе пресуду сходно члану 492. ЗКП.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, је неоснован.

Наводима поднетог захтева бранилац окривљене указује се да је у конкретном случају кривични закон повређен „јер није примењен онако како гласи“, те се надаље истиче да је окривљена са становишта одбране свог права, без намере омаловажавања, рекла за приватног тужиоца само да поседује елементе процесног кверуланта – свадљивца, да се садржина спорне изјаве односи искључиво на извесну групу грађана и лекара који су подносили кривичне пријаве, те да за приватног тужиоца није рекла да је луд или глуп, већ да је вођа неких људи, али није рекла да вођа има те особине.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, како је бранилац наводе садржане у захтеву за заштиту законитости истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге за свој закључак да су у чињеничном опису радње извршења окривљене, датом у изреци првостепене пресуде, наведене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 2. КЗ, односно да се у радњама окривљене стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је оглашена кривом у овом кривичном поступку (страна 2. последњи став и страна 3. став 1. и 2. другостепене пресуде), које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Наиме, насупрот наводима захтева – да је спорна изјава дата у одбрани свог права, без намере омаловажавања приватног тужиоца, Врховни касациони суд налази да воља окривљене да учини увреду произилази из описа субјективног обележја кривичног дела, а ставом 4. члана 170. КЗ предвиђен је основ искључења постојања овог кривичног дела, у ситуацији када је увредљива изјава дата, између осталог, у одбрани неког права и заштити оправданих интереса, под условом да се из начина изражавања или других околности види да то није учињено у намери омаловажавања, а што у конкретној ситуацији није случај.

Осталим наводима захтева бранилац окривљене истиче да доказни поступак није ваљано спроведен, као и да у изреци пресуде није наведено тачно време извршења кривичног дела.

Како се изложеним наводима захтева указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, што у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у овом делу није разматрао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић